

Bufa vent de tempesta

J. J. Pérez Benlloch

Ja hi som, de nou. El PP valencià ens ha anunciat una mobilització civil –falta saber si també cívica– calcada del model que fou “*Agua para todos*”. Es tractaria d’una “mani” a València, o potser siga només l’ocupació d’un tram del Jardí del Túria, per cuinar-se i frotre’s una paella gegantesca. Bon apetit i profit els faça. L’objectiu, en aquest cas, no és demanar aigua, i de manera molt especial la de l’Ebre, però no hauria de sorprendre’ns que tornaren a relluir les mateixes pancartes i a escoltar-se la cridòria anticatalana habitual, en la mesura que es demana la secessió lingüística del valencià, que és tant com blasmar contra el principi d’Arquimedes.

Com és sabut, el conflicte, si així vol dir-se, és originat per la reforma de la reforma de l’Estatut, que consisteix fonamentalment a eliminar el terme idioma en què el text concertat parla del valencià, i rebaixar del 5 al 3 per cent el llistó electoral autonòmic. Dos retocs d’última hora que no han estat negociats a València i que ara ha de defensar el PSPV, obseqüent i mortificat per les ordres de Madrid. Tot siga dit. Un canvi que ben bé pot soterrar el projecte estatutari a debat i malbaratar les il·lusions que el president Francesc Camps tenia d’ésser-ne el padrí. Cosa absurda quan tot podria resoldre’s reconeixent l’esmentat principi d’Arquimedes. Però és clar que això voldria dir que l’alfabetització s’ha generalitzat en tots els estaments socials valencians i que s’ha reduït el percentatge de polítics –i de periodistes també– que viuen del discurs secessionista.

“Atiar aquest bestiar és un recurs del qual tira mà certa drete indígena així que es veu amenaçada”

Doncs bé, fem-nos l’ànim i aguantem la tempesta que ens prometen. Ja sabem el que pot passar. Ho hem viscut i ho tenen ben descrit Vicent Bello en el seu llibre *La pesta blava* (Ed. 3i4) i Francesc Viadel en *No mos fareu catalans* (L’esfera dels Llibres), que acaba d’aparèixer. A més, tan sols fa uns dies que un escamot blaver ha fet una de les seues en la llibreria Tres i Quatre. Atiar aquest bestiar és un recurs del qual tira mà certa drete indígena així que veu amenaçada la seua hegemonia. No els importa un rave jugar amb foc si creuen que poden traure un guany. No ens sorprèn, però la veritat és que resulta depriment la involució d’aquest partit que es volia centrista i centrat. Al remat resultarà que de la reforma de l’Estatut valencià no quedarà altra cosa que una ventada d’aldarulls i –confièm– no gaire violència. Per desgràcia, tota la culpa no seria únicament del PP que sempre ha comptat amb la mansuetud i fins i tot complicitat dels socialistes valencians. Si ara aguanten fermes, serà la primera vegada en deu anys –o més– que no van com cagalló per sèquia, i perdonen.

Necessaris consells de l’Audiovisual

Mònica Terribas

El debat social i polític que ha generat l’Estatut haurà servit per subratllar la necessitat que té la nostra societat de garantir millor el dret a una informació veraç i el dret a la pluralitat sense detriment del dret a la llibertat d’expressió. La llei de l’audiovisual i l’existència d’un Consell de l’Audiovisual de Catalunya amb capacitat sancionadora i de vigilància de l’observació del negoci de la comunicació ha generat posicionaments bel·ligerants. Des de mitjans privats titllen aquesta llei i aquest consell deensors. Res té a veure la censura amb l’existència d’un organisme independent, aprovat per llei del Parlament de Catalunya i definit per la màxima institució que representa la sobirania popular. Si es desconfia –o es desconeix– del funcionament d’aquests organismes que funcionen de fa dècades en un munt de països europeus, només cal entrar a la web del CAC i navegar a través dels enllaços cap als organismes homòlegs. L’enverinament i la irracionalitat d’aquest debat ha de servir només per precipitar el compliment de la promesa electoral del PSOE de crear un Consell de l’Au-

“Aquesta garantia a través de la vigilància democràtica caldria estendre-la a la premsa”

divisual Espanyol, un projecte al qual s’arribarà tard, després d’una legislatura en què haurem assistit a la difusió de continguts i opinions que han fet passar per informació, mentides, i per comunicació, insults. A Catalunya, el CAC periòdicament ens indica quin és el nivell de qualitat, pluralitat i representativitat informativa dels nostres mitjans. Fa pocs dies va publicar un informe en què subratllava la crítica social a uns mitjans públics marcats pels partits i la necessitat de modificar l’estructura de funcionament de les corporacions per evitar-ho. La nova llei de la CCRTV ho preveu, un nou pas endavant, com ho ha estat la llei de l’audiovisual de Catalunya aprovada fa poc.

Un organisme regulador condiona, limita, i implica que altres ulls, des de fora, ens vigilen per impedir a les cadenes actuar amb impunitat i garantir als ciutadans la llibertat d’expressió, el dret a una informació veraç i el respecte als altres. Aquesta garantia a través de la vigilància democràtica caldria estendre-la a la premsa. Si aconseguim prestigiar aquest mecanisme democràtic de regulació d’una activitat de forta incidència social, potser eradicarem la mentida, el rumor i l’insult que a vegades es reivindiquen com a expressions de la llibertat d’expressió. De passada, evitarem que alguns mitjans ho utilitzin com a arma contra d’altres, com vam viure en el linxament d’*El País* a l’*Avui* per l’article d’Iu Forn, i, sobretot, haurem fet un pas de gegant en la qualitat de la nostra vida democràtica. A més, tots plegats perdrem menys el temps.